

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

323.1(439Bp)(-94.35)

Szerző:

Cím: *Muzulmánok között a Ferencvárosban*

Idő

"1921"

Személy

Forrás:

Uj Nemzedék

Helyszám

Bp.
(Hely)

1921. 10. 20

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX cs 22 sz

Muzulmánok között a Ferencvárosban

— Az Uj Nemzedék tudósítójától —

A Ferencvárosban, a Ráday-utca végén, szűk, homályos kis kávéházban gyűlnek össze a pesti törökök. Üszem Mehmed a gazdája a helyiségnek, hozzá járnak a piros-fezes alakok, kik nappal paprikaárusok, cukorkakereskedők, gyári munkások, állás nélküli hadifoglyok, meg kerítészek és egyetemi hallgatók, de este hét-nyolc óra tájban, amikor összetalálkoznak a párolgó kávé mellett, valamennyien csak azt érzik, hogy törökök és ez a manapság bus közösség egy asztalhoz ültek az egyszerű paprikaárust a gazdag török diákkal. Csendesesen ülnek a törött márványasztaloknál és lassan, kimérten isszák a zaccos feketét. Ritkán beszélnek. Fáradtak. A napi robot után jól esik egymásközött időzni, belebámulni a gomolygó füstbe és hazagondolni a karcsu tornyu minaretek hazájára, honnan egyre csak szomorú hírek érkeznek.

Mehmed, a gazda kiszól a konyhába:

— *Kahve Cetirinis.*

Kis, fehér porcelláncsészében kerül elélem a gözölgő fekete, a „valódi török”. Ezt isznak valamennyien. A mélynézésű fejeket melegséggel sugározza be a forró ital, melyet ünnepélyes lassúsággal szűröcsölnek. Folytonosan kinyitlik az ajtó, a lépcsőn ujjabb meg ujjabb vendégek szállingóznak be, valamenny-

nyien jámbor muzulmánok, kik belépéskor meghajolva mondják: *Aksam-bar Hair Olszum. (Szerencsés legyen az estéje.)*

Az asztalhoz telepednek s pár pillanatra mulva már előttük párolog a kávé. A fiatalabbak cigarettára gyűlnek, de előbb engedelmet kérnek rá az idősebbektől. Így szokás ez Törökországban.

Elegánsan öltözött fiatalember ül az egyik asztalnál. Omer Merzum zeneakadémiai hallgató. Ezt mondja:

— *Kétszáz török él Budapesten.*

Ebből huszan diákok vagyunk. Ide járunk esténként. Itt idegenben jól esik néha összejönnünk. Kellemes a magyarok között élni, én rajongok a magyar muzsikáért. A vagyonos egyetemi hallgatók itt szeretnék folytatni tanulmányaikat, szívesen küldik a törökök fiaikat Budapestre. Hiszen teszi hozzá mosolyogva — testvéremzet vagyunk. Ha lehetne rendszeren közlekedni Budapest és Konstantinápoly között, akkor lennénk csak sokan itt.

Aztán a török-magyar barátságról beszél. Melegséggel, szívekkel. Látszik rajta, hogy nem pusztán udvariasságból jönnek a szavai, hanem komolyan, lelkesen át is érzi, amit mond. Az asztalnál ül barátja, Szelhadin is, aki a jövő héten visszautazik hazájába. Irigyen néznek reá a többiek, kiket soruk e nagy városhoz köt. Meg is jegyzi az egyik:

— Nincsen török nő Budapesten. Az itt letelepedett törökök magyar leányt

vettek feleségül. Én kisgyerekkoromban kerültem el hazulról, nem is emlékszem a török leányra. Ezért szeretnék csak hazamenni, megnősülni.

— Hazánkat emlegetjük — szól hozzám egy hajlotihátú öreg, foszladozó török újság fölé hajol s aggódva lesi, mi lesz az egykor hatalmas török birodalomból. Összedugják a fejüket és furcsa zengésű nyelvükön megtárgyalják az eseményeket, ilyenkor átfut az élelenség a tompa nézésű, viaszos arcokon. A kályha mellett hátul az egyik asztalnál halkán énekelnek, inkább talán csak dudolnak. A meleg kávé és a keleti dal mellett fájdalmasan megenyhülnek a tekintetek. Furcsa zongással tölti meg a termet a régi török ének:

*Csok allaszun s imdiden
szonra anna*

Haz in, Haz in mezaründe...

Mehmed a fülembé sugja:

— Látja, ott a sarokban, azok hadifoglyok, nem utazhatnak haza. Van, aki már tíz esztendeje nem volt otthon, azt sem tudja hozzátartozóiról, énekel-e vagy hallak.

Ódamegyek hozzájuk. Próbálok velük beszélni. Folyton legyintenek a kezükkel. Hiába előttük minden vigasztaló szó, ezek az emberek már nem bíznak senkiben és semmiben. *Végigharcolták a Balkán-háborút és a világháborút is, aztán ittrekedtek Pesten. Most gyárban dolgoznak.*

si hazinyomda 1920